

TARRYN FISHER

TRILERIS

NETA
ŠEIMA

MINTIS SUJAUKIANTIS HITO ŽMONOS AUTORĖS
PSICHOLOGINIS TRILERIS

Knygute.lt

Tarryn Fisher

NE TA ŠEIMA

Romanas

Versta iš: Tarryn Fisher, *The Wrong Family*

Graydon House Books

Published by arrangement with Harlequin Books
S.A.

Copyright © Tarryn Fisher, 2020

Iš anglų kalbos vertė Dovilė Vaišvilaitė

Redagavo Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Dovilė Vaišvilaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

© Neringa Matačiūtė, knygos dizainas, 2022

© Trevillion, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-1022-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

Pirma dalis

1

Junona

Junona buvo alkana. Tačiau jei norėjo rasti ką nors užkąsti, turėjo neįsipjovusi nusigauti iki šaldytuvo.

Ji apžvelgė saugiausią kelią per didžiausias stiklo šukes, klojančias grindis aplink virtuvės salą. Mūvėjo vien plonas kojines ir dabar, apdairiai statydama kojas tai ant juodos plytelės, tai ant baltos, jautėsi lyg gyva šachmatų figūra. Barnį girdėjo, o dabar dar ir matė jo padarinius – ant grindų buvo pasklidusios baltos tarsi dantys porceliano šukės. Negalėjo kištis į jų ginčą ir jokių būdu negalėjo sau leisti įsipjauti. Apėjusi salą, Junona pastebėjo gulintį žalią vyno butelį, stikle matyti U formos įskilimas, pro jį sunkėsi vynas ir upeliuku tekėjo po virykle.

Pagaliau pasiekusi tikslą, ji smalsiai apsižvalgė. Atidarė tyliai dūzgiantį GE gamintojo šaldytuvą, jo durelėse sudardėjo surikiuoti pagardai. Lentynos buvo, galima sakyti, tuščios – švarios, bet tuščios, kaip ir šie namie bei viskas

juose, pamanė Junona. *Išskyrus šiandien*, – paprieštaravo pati sau, vėl žvilgtelėjusi į sudaužytus vakarienės indus. Ji prispaudė du pirštus prie lūpų ir atsiduso žvelgdama į šaldytuvo vidų. Apsipirkti jie nebuvo. Junona pamėgino prisiminti, kada paskutinį kartą jie grįžo namo nešini pirkinių pilnais krepšiais, Vini daugkartiniai maišeliai kabėjo nukarę it Junonos krūtys. *Netrukus eis*, – ramino ji save. Juk turi vaiką, kurį reikia maitinti, Samuelį, o trylikmečiai valgo daug. Tačiau ji vis viena nerimavo. Paimė nuo lentynos vienintelius du „Tupperware“ indelius ir pakėlė juos prieš šviesą. Trijų dienų senumo spagečiai. Atrodė sudžiūvę ir sušokę į gabalus – šįvakar išmes. Junona padėjo indelį ant darbastalio. Kitame buvo keptų ryžių likučiai. Šį ji laikė rankose ilgiau. Vakar gulėdama lovoje užuodė jų kvapą, net pilvas sugurgė. Vien iš kvapo stengėsi atpažinti sudedamąsias dalis: bazilikai, svogūnai, česnakai, švelnieji žalieji pipirai – šiuos Vini augino sode.

Atplėšusi dangtelį, Junona pauostė ryžius. Galėtų nuvalgyti tik truputį, nuo pat viršaus. Kramtė šaltus, sėdėdama mažame valgoma-jame, kurio langai atsivėrė į sodą. Jie susiginčijo dėl namo, paskui dėl pinigų, ir galiausiai Vini į

kažką tēškē troškintuvē su visa vakariene – tikriausiai vis dėlto ne Naidželui į galvą, nes šįryt jis atrodė sveikas ir gyvas. Vynas buvo nublokštas praėjus vos kelioms sekundėms.

Laikrodis virš durų rodė septyniolika po dešimtos. Junona giliai atsiduso. Mintyse peržvelgė savo dienos tvarkę – laiko palįsti po dušu nebuvo. Ji ėmė kramtyti greičiau, paskui skubiai nuplovė ir nusausino šakutę, pirštų galais apėjo sudaužytą troškintuvę su maistu, žiūrėdama į netvarką nusiviepė. Prieš kelias dienas buvo pradėjusi knygą ir dabar norėjo vėl prie jos grįžti. Kai tau šešiasdešimt septyneri, gyvenime ne itin daug malonumų, bet Junonai skaičiuoti buvo vienas jų.

Ji dar kartą atsigrėžė į virtuvę įvertinti jos būklės: kažin kas visa tai sutvarkys? Jai patiko languotos juodos ir baltos grindys, kurias Naidželas nekantravo pakeisti medinėmis. Šviesiai žalios šaldytuvai kadaise turėjo atrodyti įspūdingai „Sears“¹ išparduodamų prekių aukšte, Junonos širdis smarkiau suplakdavo kaskart įėjus ir jį išvydus. Kitaip nei tuose steriliuose modernizmo stiliaus namuose, kuriuos dažnai

---

¹ JAV mažmeninės prekybos tinklas (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

matydavai pagal medžius pavadintuose kvartaluose, šioje virtuvėje buvo *gyvenama*. Ir jai pasisekė, kad čia apsistojo. Žaliojo Ežero² rajonas buvo vienas tokių, kuriame norintieji apsigyventi buvo pasirengę sumokėti krūvas pinigų. Ji tai žinojo, todėl toli gražu netroško pakenkti savo santykiams su Kraučais. Išjungusi šviesą ir nusprendusi nesikišti į anųdviejų reikalus, žengė į koridorių. Valyti to vyno balą bus menkas malonumas.

Paėjėjęs beveik du metrus koridoriumi, kai-rėje atsivėrė prieškambaris ir svečiams skirta svetainė. Prieškambaris tebuvo slegianti ankšta niša su į parką išeinančiais vitražiniais langais. Kadaisė tamsaus medžio plokštėmis apkaltas sienas Vini buvo perdažiusi baltai, bet net ir tai tik nežymiai pagyvino to kambario nuotaiką. Kabėjo ten ir šeimos nuotraukų: bėgant metams fotostudijoje daryti Semo portretai, kuriuose bolavo į priekį lyg gumos gabalėliai atsikišę priekiniai dantys. Buvo ir kelios Naidželo su Vini vestuvių nuotraukos: Naidželas

---

² Green Lake (angl.) – gėlo vandens ežeras šiaurinėje Siatlo dalyje, Vašingtono valstijoje, Žaliojo Ežero parke. Žaliojo Ežero rajonas yra vienas trijų aplink šį vandens telkinį išsidėsčiusių rajonų.

juodu kostiumu ir Vini paprasta balta suknele su petnešėlėmis, neabejotinai įkvėpta Karolinos Beset – ši vilkėjo panašią tekėdama už Džono Kenedžio jaunesniojo. Tačiau, nepaisant beviltiškų pastangų praskaidrinti slogią prieškambario nuotaiką, patalpa, regis, buvo pasmerkta atrodyti kaip zakristija. Junona buvo girdėjusi Vini skundžiantis dėl prieškambario niūrumo ir nuolat duodant Naidželui suprasti, kad šis turėtų ką nors dėl to daryti. „Galėtume nupjauti tą medį priešais laukujes duris. Vidun patektų tiek daug šviesos...“ Tačiau jos uolūs pasiūlymai nepasiekdavo vyro ausų – jis buvo pernelyg išsiblaškęs, kad juos girdėtų. Galiausiai Vini nusprendė nuolat laikyti virš laukujų durų įjungtą lempą. Junona šiuo klausimu jai tyliai pritarė. Prieškambaris buvo niūrus. Tačiau už laukujų durų ir nedidelio kiemelio be tvoros bei judrios gatvės plytėjo Žaliojo Ežero parkas. Tai ir buvo didžiausias šio namo privalumas. Žaliojo Ežero rajonas, vienas Siatlo rajonų, teikė čionykščiams gyventojams miesto ir kartu užmiesčio pojūtį; rajono viduryje tyvuliavo ežeras ir žaliavo parkas, kurių vardu rajonas ir buvo pavadintas. Aplink ežerą vinguriavo daugiau nei keturių kilometrų ilgio takas. Galėjai būti benamis ar milijonierius – einant taku tai

neturėjo reikšmės, visi čia atėję pasivaikščioti kvėpavo tuo pačiu oru.

Užuot ten ir pasukusi, Junona sunkiai nukėblino koridoriumi į dešinę, į galinę namo dalį, kur buvo įrengta šeimos zona: valgomasis vienoje pusėje ir erdvus poilsio kambarys su darbui skirta zona kitoje. Vos jai čia atsikrausčius, nederančių spalvų ir raštų samplaika kambaryje ją pribloškė.

Paspyrusi šalin nukritusią pagalvėlę, Junona lėtai nukrypavo prie lentynų, gūždamasi kas kart, kai klubus nudiegdavo skausmas. Šiandien ji šlubavo ir visu svoriu jautė šešiasdešimt septynerių metų naštą. Iki knygų lentynų tebuvo likę mažiau nei penki žingsniai, tačiau pusiaukelėje prireikė sustoti: ji sustingo ir užsimerkusi laukė, kol skausmas praeis. Nusigaus iki ten, visada nusigaudavo. Kai tvinksėjimas aprimo, ji sunkiai žengė į priekį, nors sąnariai išskausmo, rodė, kaukte kaukia. Diena buvo niekam tikusi, bet tokios pastaruoju metu kartojosi vis dažniau ir dažniau. Jei tik pavyktų pasiekti tas lentynas...

Taip buvo jau kurį laiką: liga skausmingai glemžėsi sąnarius. Iš pradžių simptomai priminė gripą, kai kaulus smelkiantis skausmas atkakliai laikydavo sukaustęs lyg pabaisa

mėsingais čiuptuvais. Tačiau dabar judant jau ne šiaip skaudėjo – sąnariai degte degė, skausmas buvo toks stiprus, kad Junonai norėdavosi mirti. Galūnės visada būdavo ištinusios, pirštai pamėlę lyg Violetos Boregard veidas filme „Čarlis ir šokolado fabrikas“. Negana to, penkis ar šešis kartus per dieną ją užklupdavo galvos svaigimo priepuoliai, o kaskart parkritus skaudėdavo vis labiau, nes liesėjantis kūnas kuo toliau, tuo mažiau sušvelnindavo kritimą. Kadangi ji neturėjo savo kompiuterio, naudodamasi Kraučų gūgle ėmė ieškoti, kaip turėtų maitintis tokios būklės žmogus, kreipėsi į didįjį robotą danguje klausdama, kokius produktus turėtų vartoti ir kokių vengtų vengti. Didysis robotas patarė valgyti, pavyzdžiui, žuvį bei pupeles ir gerti daug pieno. Nuo tada Junona kasdien suvalgydavo po skardinę pupelių, be žuvies būtų galėjusi apsieiti, o kai itin supykdavo ant Vini, imdavo gerti pieną tiesiai iš kartoninės pakuotės, nė neatsitraukusi nuo šaldytuvo.

Nuo svetainės iki knygų kampelio grindys ėjo kiek nuolaidžiai – štai ten Junonai ir nepavyko laiku pakelti kojos pirštų dėl netikėtai apėmusio galvos svaigulio. Ji krito ant šono, kojos išlėkė į orą, galva atsidūrė ant grindų, šlaunis trinktelėjo į pristatomo stalelio kampą. Kūną

pervėrė aštrus tarsi peilio dūris skausmas, iš pražiotos burnos, prieš parkrentant atsivėrusios nuostabos šūksniui, teišsiveržė it smaugiamo žmogaus gargaliavimas. Ji dar spėjo pamatyti knygos, kurią buvo pradėjusi skaityti, nugarėlę.

Junona lėtai atsisėdo. Burna buvo išdžiūvusi, skaudėjo atsimerkiant. Nors nieko aplinkui nebuvo, moteris susigėdo. Kas čia dabar? Raukydamasi pasitrynė skaudamą šlaunį – rytoj ten bus slyvos dydžio mėlynė. Pirmą kartą po daugybės metų jai kilo noras išgerti ko nors stipraus. Jei ir toliau ketino griuvinėti kaip girtuoklė, geriau jau iš tiesų prisigerti. Paistalai. Gerti ji metė seniai (o, kad nuo to bent kiek pailgėtų gyvenimas!), o nuo gėrimų, kuriuos Naidželas laikė namuose, tik peršėdavo gomurį. *Pakaks savęs gailėti, senute, – subarė save, – metas keltis.* Ji pasikišo kojas po savimi, paskui pasviro į priekį ir atsistojo keturiom.

Praeitą savaitę ji paslydo vonios kambaryje ir, trenkdamasi į kriauklės kampą, smarkiai prasiikirto kaktą. Tada nenualpo, tik apsvaigo galva, bet to pakako, kad atsidurtų ant grindų.

Dabar, ropojant nuleista galva lyg šuniui, toji prakirsta vieta tvinksėjo, kelius gėlė, o plaštakos ir pėdos buvo ištinusios, putlios it pakilusi

tešla. Pagaliau priropojusi prie gulimojo fotelio ji sutelkė likusias jėgas ir remdamasi į jį atsistojo. Sopėjo kiekvieną kūno centimetrą, ir ji žinojo, kad už šį kritimą mokės ne vieną dieną.

- Cha! - pratarė, su apmaudu žvelgdama į knygas.

Susiradusi savo romaną, ištraukė jį iš lentynos ir, pasikišusi po pažastimi, nuėjo prie artimiausio fotelio. Gulimojo fotelio nemėgo - ant jo sėdėdama jautėsi pernelyg kaip Vini. Tačiau rytinis nuovargis moterį nugalėjo perskaičius vos vieną puslapį.

Junona atsibudo nuo pačios krūptelėjimo. Už lango ant šakos linksmi čiulbėjo melsvoji miškinė kregždė. Či čia čil čy čil! Nebuvo jų mačiusi nuo tada, kai visos išskrido prieš žiemą. Ji įtraukė lūpų kampučiuose susitelkusias seiles, apatinė lūpa suvirpėjo. Jautėsi apsnūdusi, galūnės nuo miego apsnukusios. Vėl ta prakeikta kraujo cirkuliacija. Ji pliaukštelėjo sau per šlaunis dėmėtomis plaštakomis, stengdamasi sugrąžinti kojoms pojūčius. Jautėsi siaubingai pavargusi.

Stojantis nuo fotelio, atversta knyga žnektelėjo ant kilimo lapais į grindis - šie susiglamžė,

išsilankstė lyg origamis. Junona sunerimusi pažvelgė pirmiausia į knygą, paskui į šešėlius – šie atrodė smarkiai ištįsę. Tada staigiai pasuko galvą į langą, atsiveriantį į rytus, į sodą. Sodo gale buvo varteliai, pro kuriuos galėjai patekti į skersgatvį. Naidželas Kraučas dažnai grįždavo pro tuos vartelius, tačiau jie tebebuvo užverti, skląstis užšauta.

Laikrodis... Ką rodė laikrodis? Akys įsmigo į skaičius kabelinės televizijos aparato ekrane. Ji žiūrėjo į juos ir negalėjo patikėti – staiga tapo sunku kvėpuoti. Junona klupdama metėsi laiptų link, pamiršusi net knygą, vos prieš kelias akimirkas nukritusią ant grindų. Šiandien mažų mažiausiai norėjo susidurti su vienu iš Kraučų.

Spėjo pačiu laiku, mat Naidželas grįžo iš darbo anksčiau nei įprastai. Sutarškėjo ant stalo dedami raktai, pasigirdo atidaromos koridoriaus spintos durys, į vidų švystelėto portfelio dunkstelėjimas. Junona girdėjo vyrą einant tiesiai į virtuvę – tikriausiai alaus. Gulėdama po apklotu, su baime laukė naujo pykčio protrūkio, bet teišgirdo Naidželą garsiai susikeikiant. Smiliumi susiradusi tašką už ausies, kur kaukolė jungiasi su žandikauliu, ėmė jį trinti piršto pagalvėle – šis nusiramimą teikiantis vaikystės įprotis jai padėdavo ir dabar. Nė vienas jų

nenorėjo paminti išdidumo ir, paėmęs į rankas grindų šluostę, iškuopti po ginčo likusios netvarkos. Junona galėjo lažintis, kad Naidželas dabar gailisi grįžęs namo anksčiau. Ji girdėjo jį peržengiant troškintuvės su maistu šukes, po batais sutraškant trypiamą porcelianą.

Atsivėrė šaldytuvo durelės, nuskambėjo garsus „Po velnių!“. Jo alaus lentyna buvo tuščia. Junona girdėjo, kaip jis eina į maisto sandėliuką, kur, žinojo, už pagardų slepia butelį „Jack Daniel’s“. Per pastaruosius mėnesius ji buvo spėjusi suprasti, kad Vini nekenčia, kai Naidželas trenkia alkoholiu. Jos tėvą automobiliu užmušė girtas turčius, todėl ji sakydavo, kad kvapas ją provokuoja. Teismo nuosprendis jiems buvo itin palankus – Vini ir jos broliui bei seserims buvo dosniai sumokėta už tėvo netektį. Dėl tos nelaimės Vini neleido Naidželui gerti nieko stipresnio už vyną ar alų.

Gulėdama lovoje, Junona įsivaizdavo jį geriantį tiesiai iš kaklelio ir piktai žiūrintį į išlietą vyną bei netvarką virtuvėje. Senutės nuomone, jis tikrai turėjo dėl ko pykti. Prieš dvi dienas Vini prie šaldytuvo šono priklijavo vyrui prideramų atlikti darbų sąrašą. Junona tada stabtelėjo jo perskaityti ir net susigūžė nuo tono....